

Filip Tamás

Nézzétek: álmodom

Szomorú piramis áll a napon.
A Szfinx lehajtja fejét,
s a holdfogyatkozástól kapott
boldog percekre gondol.

Megpróbálok örökcsomót
kötni a labirintus-fonálból,
esetleg eltévedni a leg-
kisebb kert ösvényein.

A széljárta bástyákon valaki
verset ír tekercsre tussal,
talán egy szerzetes, ki
elhagyta kolostorát, mert
a költészet elhívta onnan.

Döntöttem: elcserélem
várromra néző otthonom
a várromra magára, és
lávából öntött szobraim
a vulkán fortyogó
kráterébe visszadobom.

A mennydörgés elaltat.
Jöhet egy másik élet.
Énjeim, nézzétek: álmodom.
Találjatok meg végre.